

Finansklagenemnda Inkasso

Avgjørelse FinKN-2019-203

14.3.2019

LINDORFF AS

Tvist

Om det er krevd for høyt salær.

Grunnet mislighold ble hele leasingavtalen sagt opp. Salær er beregnet av hele saldoen. Klager mener det ikke var grunnlag for å si opp avtalen og at det er beregnet høyere salær enn det han ble opplyst på telefon. Nemnda fant det ikke sannsynliggjort at innklagede har bundet seg til kun å kreve et salær som er mindre enn 10 % av det som kunne kreves. Nemnda har av eget tiltak vurdert innklagedes varsling og gebyrberegning. Innklagede har krevd erstatning for ett gebyr for mye, og har derfor utsatt klager for et urimelig påtrykk i strid med inkassoloven § 8 andre ledd. Klager fikk medhold.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 5 600

Saksfremstilling

Saken gjelder om innklagede har beregnet for høyt salær. Kravet gjelder misligholdt betaling av leasingkontrakt. Faktura pålydende kr 8 649 forfalt til betaling 2.7.18. Purring, korrigert for innbetaling av kr 7 310, ble sendt 20.7.18. Ny faktura, pålydende kr 10 095 forfalt til betaling 1.8.18. Varsel om oppsigelse ble sendt 9.8.18. Kr 10 095 ble betalt 20.8.18. Inkassovarsel for hele saldoen ble sendt 27.8.18. Betalingsoppfordring for hele saldoen ble sendt 13.9.18. Salær, kr 5 600, er beregnet av hele saldoen.

Klager har anført at kravet på inkassokostnader må bortfalle. I telefonsamtale ble det informert om at det ville påløpe salær med ca. kr 500 ved betaling av restkrav, kr 1 339, etter den 15. Innklagede har krevd kr 5 500 i salær, det er altså beregnet høyere salær enn opplyst. Krav på kr 1 339 er betalt to ganger, med renter (kr 1 637) til innklagede og (kr 1 339) til fordringshaver.

Finansforetaket har anført at saken er behandlet i samsvar med god inkassoskikk. Klager fikk i telefonsamtale 3.9.18 informasjon om kravet og om utenrettslige inkassoomkostninger. Klager betalte kr 1 637 den 17.9.18, dette er etter at betalingsoppfordring var sendt. Krav er ikke dobbeltbetalt. Betaling av 1.2.19, kr 1 339, er utført direkte til fordringshaver. Beløpet var ikke tilstrekkelig til ajourføring. Det er ikke inngått avtale om et salær på ca. kr 500. Salæret som er påført er i henhold til inkassoforskriften § 2-2.

Finansklagenemnda Inkassos begrunnelse

Nemnda forstår klager slik at han mener at det ble inngått en muntlig avtale om at han skulle betale et inkassosalær på ca. kr 500, og at derfor er i strid med god inkassoskikk å kreve et salær på kr 5 600.

Det rettslige utgangspunkt er at den som påstår at en avtale er inngått, har bevisbyrden for at avtalen ble inngått og det nærmere innholdet i avtalen. Det innebærer at klager må gjøre det

overveiende sannsynlig (mer enn 50 % sannsynlig) at innklagede i den aktuelle telefonsamtalen aksepterte at det kun skulle betales et salær på kr 500.

Innklagede har bestridt at det ble inngått noen avtale i det hele tatt. Et krav på kr 1 339 utløser et tariffmessig salærkrav på kr 350 slik at beløpet på kr 500 ikke synes å kunne knyttes det krav som var tema under telefonsamtalen, og nemnda er etter dette blitt stående ved at det ikke kan legges til grunn at innklagede har bundet seg til kun å kreve et salær som er mindre enn 10 % av det som kunne kreves.

Nemnda har av eget tiltak vurdert de fremlagte varsler, herunder de beregnede gebyrer, og har forelagt dette for innklagede som i e-post 5.3. opplyste følgende:

Purregebyr for første purring sendt 20.07.18 + varsel om oppsigelse av leasingavtale sendt 09.08.18 gjelder termin 1 (totalt to purregebyrer for termin 1). Inkassovarslet sendes mer enn 14 dager etter forfall på termin 2 og restkravet er brakt til forfall fra oppsigelse som er sendt i forkant.

Gebyrforskriften § 1-2 første og andre ledd lyder slik:

For skriftlig purring som er sendt tidligst 14 dager etter kravets forfall, og som angir kravets størrelse og hva kravet gjelder, kan fordringshaveren kreve et beløp lik en tidel av inkassosatsen.

For inkassovarsel etter inkassoloven § 9 som er sendt tidligst 14 dager etter kravets forfall, kan fordringshaveren kreve et beløp lik en tidel av inkassosatsen.

De to bestemmelsene angir hvilke typer tiltak som gir rett til gebyrmessig erstatning, og det fremgår av forskriftens § 1-3 om flere varsler at det kun kan kreves erstatning for to purringer og en betalingsoppfordring eller for en purring, et inkassovarsel og en betalingsoppfordring.

I inkassovarslet i saken er det krevd kr 210 i erstatning, og svaret fra innklagede bekrefter at det er beregnet ett gebyr for purring 20.7.18, ett for varsel om oppsigelse av leasingavtalen 9.8.18 og endelig ett for inkassovarslet 27.8.18.

Nemnda peker for det første på at oppsigelse av leasingavtale ikke er et slikt varsel som gir rett til gebyrmessig erstatning etter gebyrforskriften § 1-2. Det er dessuten uriktig når innklagede påstår at oppsigelsen kun gjelder termin 1, idet det fremgår av den at den både omfatter rest på den første terminen og den neste terminen som forfalt 1.8.18 i sin helhet. Dersom man skulle mene at oppsigelsen skulle gi rett til gebyrmessig erstatning, er den sendt for tidlig, bare ni dager etter forfall mens kravet er 14 dager etter forfall, jf. gebyrforskriften § 1-2 første og andre ledd.

Innklagede har etter dette krevd erstatning for ett gebyr for mye, og har derfor utsatt klager for et urimelig påtrykk i strid med inkassoloven § 8 andre ledd. Det innebærer at fordringshaver har tapt sin rett til rett til å kreve erstatning for alle de utenrettslige omkostningene i saken, jf. inkassoloven § 17 fjerde ledd.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Inkassos konklusjon

Klager gis medhold.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Ørnulv Bjercke (selskapsrepresentant), Linn Hagesæther (selskapsrepresentant), Else Anette Grannes (forbrukerrepresentant) og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).